

бърно звънче, дръннато за потаенъ знакъ. Долината стихва още по-затаено; нощта като че се вслушва прѣзъ леки грани на треперящи брѣстове — и пакъ се раздава крѣхкиятъ гласъ на неспокойната жабка: кр-р-р-р-р..., — се чува ехо като въздишка.

— ...Кр-р-р-р-р... въздъхва жабката и спира ехото, спотаено въ нощта, сѣкашъ за отвѣтъ. Тя чака отгласъ, а никой не отвръща, че всичко наоколо е уморено отъ дневенъ трудъ и сладко е привилъ първи сънь,

А кога тъмна нощъ приласкай въ топли скути долини и поля и по разведрено небе засияй разискренъ млѣченъ пжтъ — жабката отпуска волно задъханъ гласъ и унесената въ пролѣтенъ сънь долина се оглася отъ звънливитѣ въздишки на неспокойната жабка... И въ нейната въздишка сѣкашъ се счува: легендата за светого Атанаса; вѣрата въ китна пролѣтъ, която нѣкъждѣ тамъ близо задъ хълми и гори наднача, намѣтвата въ лазурна мантия, обкичена съ кошнички и подрумче, съ сладкодъха латинка и самостърка тинтява... Тя разказва за първия грѣмоносенъ облакъ, за свѣтлитѣ ноци на млада пролѣтъ...

Тѣй се разказваше въ приказката, тѣй съмъ запомнилъ, че дойде пролѣтъта, когато азъ порастнахъ и обикнахъ пролѣтъта. Тѣй отдавна бѣше то, а като че и сега виждамъ, какъ настъпи тогазъ моята първа пролѣтъ.

...Небето озарено съ бисеренъ свѣтликъ на трепнали млади звѣзди. Въ градината, сѣнкитѣ на овошки и плетица, при лунния заръ на първа четвъртъ, почватъ да бѣлѣятъ и се прѣливатъ съ сиянието на нощта. Околнитѣ чукари, сѣкашъ надничатъ единъ прѣзъ другъ, а задъ тѣхъ Балканътъ,